

- Лицето ѝ засмѣно. Смѣе се.
- Трѣбва да е видѣла нѣкого.
- И герданче има на шията си.
- Косичката сплетена и прѣввѣрзана съ панделка.
- Колко хубаво е измоделирана панделката отъ глина!
- Кошничката пѣкъ сжщо плетена отъ прѣчки.

— Ще туримъ тази статуйка на най-видно мѣсто въ гостната.

За дълго немогли да се наравдатъ дѣцата на чудната статуйка.

— Да можехъ тѣй хубаво да моделирамъ! — въздъхнала си Анка.

— Ще се научишъ, стига да искашъ, даже и по-хубаво — добавилъ художникътъ. — А сега я ми покажете какъ моделирате!

— А Вие ще ни учите, нали?

— Добрѣ! Хайде да ви покажа.

И всички отишли въ дѣтската да видятъ работитѣ на дѣцата. Въ стаята останала само Акулина. Тя немогла да се нагледа на статуйката. Струвало ѝ се, че момиченцето не стои, а върви, и рокличката му се люлѣе отъ вѣтъра. Мило се усмихвало малкото лице, сѣкашъ било живо. . .

Отъ дѣтската се чували веселитѣ гласове на дѣцата. А слугинята гледала статуйката и си думала:

„Да бѣхъ малка. . . Да можехъ сега да съмъ малка! . . .“

А тя и сама не знаела какво щѣло да стане, ако е малка.

Прѣведе: М. Д. Н-въ.